

Manifest del Correllengua 2017

Hem resistit. Ara, avancem.

I així, en quatre mots, podríem resumir el manifest d'aquest 2017 esperançat.

Una llengua és una eina de comunicació, òbviament. I és més que això. “Tot el que estime i he amat està dintre de la llengua catalana”, explicitava Enric Valor, escriptor de Castalla. I ho reblava: “Estem fabricats, engendrats amb el nostre idioma”.

Perquè la llengua és el fil que ens uneix amb la història i ens situa al món amb gest propi. És l'eina més bella, més senzilla i clara per sumar noves veus i matisos i colors al conjunt humà que ens definim com a poble. És la nostra columna vertebral. O, en paraules de Joan Fuster, “la llengua, naturalment, no sols com una forma comuna de parlar, i per tant de conviure, sinó també com a suport d'una cultura”.

És per això, per aquesta seva qualitat vertebradora, que ha estat blanc sistemàtic dels atacs més furibunds. L'obstinació per eliminar la llengua catalana de la faç de la terra té una llarga cronologia de truculències, tanta com temps fa que els estats espanyol i francès malden per assimilar-nos. Ens l'han ridiculitzada, ens l'han prohibida, l'han amagat, insultat i perseguit de tantes formes i des de tants flancs que sembla que no pugui ser que sigui encara.

Però resulta que sí.

Perquè és hora també de recalcar-ho: aquesta no és tant una història de persecució com de perseverança. No és la història de qui intenta esborrar sinó de qui es manté. No és una història d'odi sinó d'amor.

Hem resistit. Contra tot pronòstic, hem mantingut la llengua viva i amb voluntat de normalitat: en les situacions més dures, quan simplement calia salvar els mots, ho hem fet; des de l'exili, bastint una literatura capaç de mirar-se les altres de fit a fit; durant les dictadures, les predictadures, les postdictadures, sempre ho hem fet: traduint els clàssics, cantant els poetes, creant escoles, pensant la ciència, parlant als fills, recuperant la llengua dels avis, guanyant espai a internet; mil vegades l'han donada per morta, per reduïda a tòpic folklòric, i mil vegades hem demostrat que és estimada, que és viva perquè som vius i viceversa.

Hem resistit, sí: ara és l'hora d'avançar. No només per la llengua catalana però també per la llengua catalana ens cal un estat que li doni estructura i cobertura i espai normalitzat. La lluita per la llengua és, ara i aquí, la lluita per la independència. Per aconseguir-la d'una vegada. Perquè de segur que no serà condició suficient per garantir-li fortalesa i pervivència, però sí que és condició necessària. Ara, quan el Principat de Catalunya es constitueixi en república independent, la llengua catalana tindrà per fi refugi, impuls i veu pròpia al món. Empar i estímul a la nova república. I per a la resta de la nació.

El repte, per tant, és doble i simultani: assolir la fita política de la independència, que tenim més a prop que mai, i enfortir alhora la xarxa d'interrelacions i de complicitats amb la resta de l'àmbit lingüístic, amb la resta dels Països Catalans.

Perquè una llengua és també una comunitat de parlants. I aquest nou estat que és a punt de néixer ha de tenir molt present que el seu àmbit de protecció i de relació i d'actuació no quedarà limitat a la part que d'entrada assolirà la llibertat, sinó que estendrà la mà i abraçarà, amb naturalitat, el conjunt.

Quin repte preciós que ens estimula!

Quina gran sort, poder-ho viure!

Visca el futur!

Visca el Correllengua!

Núria Cadenes
Correllengua 2017